

The Seawitch

The Seawitch

Voor Sissy en Mireille, vriendinnen voor het leven.

Karen D'Hondt

Schrijver: Karen D'Hondt
Coverontwerp: Mireille Ottevaere
ISBN: 9789464654660
© Karen D'Hondt

Inhoudsopgave

Intro	7
Hoofdstuk 1	9
Hoofdstuk 2	14
Hoofdstuk 3	26
Hoofdstuk 4	43
Hoofdstuk 5	55
Hoofdstuk 6	68
Hoofdstuk 7	82
Hoofdstuk 8	93
Hoofdstuk 9	109
Hoofdstuk 10	120
Hoofdstuk 11	131
Hoofdstuk 12	144
Hoofdstuk 13	158
Hoofdstuk 14	169
Hoofdstuk 15	179
Hoofdstuk 16	188
Hoofdstuk 17	205
Hoofdstuk 18	226
Dankwoord van de auteur	237
Epiloog	238

Intro

“Wie zegt dat je geen water in je hand kunt houden? Wat je gelooft is waar, alles is mogelijk, er zijn geen grenzen behalve uw eigen perceptie en blokkerende gedachten. Ik zeg je, alles is mogelijk. Voel de vibe, voel de magie, voel het vuur branden door je aderen en sta je mannetje. Claim het. Bezit het. Wees het. Doe het.”

Hoofdstuk 1

“Kaat... Kaa-aaaat.” Een zeemzoete stem weerklinkt. Badend in het zweet schrik ik wakker. “Verdomme, weerom die zelfde droom.” Mopperend kijk ik om me heen. Weer eens een kletsnat bed. Het leek weerom zo echt. “Verdomme, sinds die breuk met Cédric blijf ik die stomme droom hebben. Hoewel, stomme droom? Zeg maar nachtmerrie. Fuck zeg, weer nipt. 8 uur. Ik heb maar een half uur meer om me klaar te maken.”

Gevolgd door wat scheldwoorden spring ik uit bed. Waarom ging die stomme wekker niet af? Oh ja, ook al 15 gemiste oproepen. “Goed bezig Kaat. Heel goed bezig, domme gans. Wanneer ze het verstand uitdeelden, zat jij gegarandeerd op de plee.”

Als een halve gare spring ik onder de douche, mezelf beklagend waarom ik me weer eens overslapen heb. Ik kom nog te laat voor mijn werk op deze manier. Ohja, juist, door corona werken we van thuis uit. Nja, dan nog. Op een half uur ben ik niet toonbaar en wakker. Al maak ik me de bedenking hoe dankbaar ik mijn bazen wel niet mag zijn, te laat komen is not done, ook al werk ik vanuit mijn eigen woonkamer.

Ik moet het gewoon onder ogen zien. Een gebroken hart heeft er duchtig in gehakt, zo zwaar zelfs dat ik het schrijven heb stopgezet. Tot grote ergernis van mijn manager Adrian. Dat hij naar de pomp kan lopen. Hij heeft tenminste geen hart, dus kan het ook niet gebroken worden, maar ik, bah. Hoe kon ik er ook inlopen? Liefde, een relatie, een gezin? Domme trut, hoe kon iemand als jij er toch in geloven? Het is alleen besteed aan anderen, het bestaat niet voor jou, niet in jouw leven, dat zou je toch al moeten weten ondertussen!

Onder de douche laat ik het toe om nog even een traan te laten. “Zielig mens” bijt ik mezelf toe. Maar wie hem kende, goh, wat een man was hij.

Groot, gespierd, slank, donkere haren, en een stem, om van te smelten. Om nog maar te zwijgen over zijn puppy – ogen. Ik hoor het hem nog steeds zeggen. “Ik wil geen carrière – vrouw, ik wil niet dat je overal aangeklampt wordt over één van je boeken, sorry, dat wil ik niet, en jij bent er nog niet aan toe om België definitief te verlaten, en met mij een restaurant te starten in Zwitserland. Sorry Kaat. Onze wegen scheiden hier.”

Mijn hart breekt weer in duizend stukken. “Only a woman’s heart” weerklinkt op de radio. Vol weemoed zing ik mee. De tranen rollen over mijn ogen. Ja, enkel een vrouwenhart begrijpt mijn pijn. Ik hield van hem, echt oprecht. Ik voel hoe het warme water zich als een troostend gordijn over me heen stort, en laat mijn tranen de vrije loop. De telefoon gaat. “Fuck. Waarschijnlijk mijn baas.” Ik draai snel een handdoek om me heen. Oh, Adrian. Zal best, wat heeft die weer te melden?

“Jaja, met Kaat.”

“Kaatje, Adrian hier. Ik moet je dringend zien en spreken.”

“Luister Adrian, ik meende elk woord dat ik laatst zei, ik stop met schrijven.”

“Kaatje, toe zeg. Ik weet hoe diep de dood van Jo er heeft ingehakt, en hoe diep zijn begrafenis je geraakt heeft, maar kom, ik moet je echt zien. En wat je liefdesverdriet betreft, Cédric was maar een domme Fransman. Wie treurt daar nu om.”

“Ik ben er niet. Geen tijd, geen zin. En wat Jo Ryckewaert betreft, kijk, die man heeft heel zijn leven gevochten en gezocht naar liefde, en wat kreeg hij? De dood, hij wilde niet langer leven, want het uiteindelijke moment dat hij de liefde vond, werd het hem ontnomen. Hij heeft carrière gemaakt als model, acteur en zanger, kwam uit een gebroken gezin maar heeft gezworen om gelukkig te worden. Heeft zijn enige kind ooit moeten afgeven aan de dood, zichzelf geprostitueerd om geld binnen te krijgen! Hij kreeg een loodzwaar ongeluk, en ja, daarbij verloor hij zijn grote liefde, de man van mijn beste vriendin, maar dan nog. Hij pleegde zelfmoord aan de vuurtoren, de plek waar ik Cédric wilde loslaten. Ergo: liefde bestaat dus niet, er is niets zo pijnlijk en gruwelijk. Ja ik zit er gewoon even keihard doorheen. En dan zou ik niet even mijn moed mogen verliezen? Bah, eikel!”

“Kom op schat, je wil dit graag, en nee, ik zal niet zeuren dat ik wacht op je volgende boek. Ik begrijp dat je nog steeds gekwetst bent in die stomme Fransman, al begrijp ik niet wat je ooit in hem zag.”

De tranen rolden weer over mijn wangen. “Laat me gerust, rot toch een einde op, alsjeblieft. Laat me met rust!”

“Maar Kaat...”

Ik gooide gewoon de telefoon neer, geen zin meer in zijn gezeur. Als je niet begrijpt hoe ik me voel, laat maar zijn dan.

Ik besluit me ziek te zetten voor het werk, en gewoon gaan uit te waaien aan het strand. Mijn baas is begripvol, de beste die er is. Hij zal

het wel begrijpen dat ik even nood heb aan rust. Mijn getormenteerde ziel moet even uitwaaien.

De telefoon gaat weer. Adrian weer. Goh, hij is hardnekkig dit keer en verdomd volhardend. Ik besluit het gewoon te negeren en erop uit te trekken, alleen met mijn gedachten.

Dwalen, verdwalen, overal en nergens, ze moeten even de vrije loop krijgen. Een gebroken hart is zoals een rouwproces. Dat heeft tijd nodig. En zeker nu, ik krijg steeds vaker die rare dromen, ik zou beter eens met Sissy bellen. Na die hele historie met Natasha en Jo is ze een goede vriendin geworden.

Hm, de handdoek om mijn lichaam geslagen besluit ik haar even op te bellen. "Sissy, schat, Kaat hier, als je dit hoort, bel je me even terug? Dank je wel lieverd! Ow ja, ik ben vandaag niet thuis, ik ga naar de haven gaan uitwaaien."

Omdat ik absoluut geen zin heb in ontmoetingen met bekenden besluit ik om naar Zeebrugge te gaan naar de haven. Daar is ook een gezellig restaurantje, en daar heb ik wel zin in, in een lekkere portie zeevruchten, en gewoon staren naar de boten. Aan niets denken. En als Sissy me nog belt vandaag, ben ik alvast lekker in de buurt. Daar is ze zelf zopas gaan wonen. Al ligt mijn hart bij Nieuwpoort, ik hou ook wel van een moment rust.

In de haven vind ik het heerlijk om langs de boten te wandelen, daar heb ik heus wel die rit van 45 minuten voor over. Ik besluit mijn hond Boke mee te nemen, mijn Chihuahua, en we maken ons klaar. Zoals gewoonlijk ziet ze er weer schitterend uit. Ik probeer me zelf een beetje op te knappen, en we springen in de wagen. Ontbijten doen we wel onderweg.

In de wagen zet ik de cd van Big B kei luid op. Zijn eerste song ooit loeit door de boksen en ik betrap mezelf op meezingen. "Once upon a time..." Goh, wat een geniale muziek maakt die man toch!

Mijn gedachten staan intussen weer op nul, en ik word een pak rustiger. Ik geniet van de rust en stilte onderweg, en verheug me alvast op de boten.

Wanneer ik aankom en mijn wagen parkeer, wordt mijn blik getrokken tot een nieuw zeiljacht. Tiens, dat is nieuw. Een bijzonder jacht, dat wel. "The Seawitch."

Hm, vreemd, ergens voel ik een aantrekkingskracht tot die boot. Weer eens die naam. Hij duikt overal op. Hoe maf. 'Heks van de Zee.'

De havenmeester, Anthony staat plots naast mij. “Dat schip kent een rare historie. Eigenlijk een vreemd verhaal.”

Ik kijk hem niet-begrijpend aan.

“Hoe bedoel je?”

“Goh, het was in het bezit van een vreemde snuiter, Pieter of Petrus genaamd. Ik ken zijn exacte naam niet meer. Er wordt verteld dat hij ermee ging varen, en dat zijn bemanning in de golven verdween, dat de boot kapseisde, en enkel hij terugkeerde, ijlend dat de Seawitch, de Zeeheks, hen kwam halen, en enkel hij overleefde omdat zijn vrouw zwanger thuis op hem wachtte.”

“En, was zijn vrouw zwanger? Is de bemanning met de storm vergaan?”

“Nee, zijn bemanning is teruggevonden, zo kierewiet als maar zijn kan op een eiland aan de Azoren. Zijn vrouw was wel zwanger.”

“Het klinkt een beetje als het verhaal van Willem Van der Decken.”

“Goh ja,” lachte Anthony, “maar met dit verschil dat hij niet uitvoer op een bijzondere dag ofzo. Pieter was best een nuchtere man. Ik vraag me nog steeds af hoe het komt dat hij het noodlot zo kon tarten, hij was een ervaren zeiler. In elk geval, het heeft hier jaren op de kade gelegen voor renovatie, en nu is het verkocht. Aan een nog grotere mafketel dan Pieter.”

“Oh, ik ben benieuwd.” Ik grijnsde. “Daar zou pas een verhaal inzitten. Wie is de eigenaar?”

“Een jonge, knappe gescheiden man. Echt iets voor jou.”

Ik keek Anthony even boos aan. “Ik doe niet meer aan relaties en nog minder aan mannen.”

Weerom gniffelde Anthony. “Oké Kaat, ik geloof je.”

“Zo, wie is dan die fantastische nieuwe eigenaar?”

‘Tuuut tuuut tuuutt’ Een claxon weerklonk. “Hallo luitjes! Wie heeft zin in een tripje?”

Ik draai me om. Die stem klinkt zo vertrouwd. Het zal toch niet...

De Ford Mustang van Adrian. “Hallo Adrian, wat doe jij hier?”

“Oh hallo Kaatje, kom jij eens kijken naar mijn nieuwe aanwinst?”

“Wie heb je nu weer opgescharreld? Laat me raden, iets blond, jong, en onnozel op lange benen met een stel valse borsten?”

“Oh Kaatje, foei, je zou me beter moeten kennen dan dat! Je weet toch dat jij de enige bent voor mij, ma chérie! Aan niemand verdien ik zo goed als aan jou. Nee, ik heb een boot gekocht, en ik belde je op daarvoor, maar je bent nog teveel bezig met je chagrin d’amour.”

Ik geef hem een giftige blik, terwijl hij me vol kust op de wang. “Viens voir ma petite.”

Ik volg hem gedwee met een lachende Anthony in mijn kielzog. “Voilà, ik stel je voor: ‘The Seawitch.’”

Ik staar hem vol ongeloof aan. Dus dit vervloekte schip heeft hij even gekocht. Waarom heb ik hier een heel raar voorgevoel bij. Ik besluit er mijn hoofd niet over te breken, en draai me weer om met de bedoeling aan wal te gaan.

“Kaatje, toe, wacht toch even! Kom even aan boord kijken.”

“Nja, goed dan, als ik je daar een plezier mee doe.” Aan boord is het al een even grote teleurstelling. De overtrekken zijn eraf gehaald, de oorspronkelijke blauwe overtrekken worden vervangen. Hij heeft nog heel wat werk aan dit wrak om het weer leefbaar te maken. Er zijn twee grote kajuiten aanwezig, eentje met een tweepersoonsbed, eentje met twee eenpersoonsbedden en in de salon kan ook een bed gemaakt worden. Ik kijk hem aan met een blik die boekdelen spreekt, en besluit me niet te laten overhalen, en ervandoor te gaan. Als een godsgeschenk rinkelt mijn telefoon. Sissy.

“Ja schatteke, ja, met Kaat. Ja, ik had je gebeld. Kunnen we mekaar zien? Oh oké, top, binnen tien minuten ben ik bij je. Sorry Adrian, ik moet naar mijn vriendin Sissy gaan nu. Weet je, ik blijf bij mijn beslissing, ik heb het even gehad met schrijven. Ik wil even rust. Ik bel je nog wel.”

“Maar Kaat, je weet nog niet eens wat ik je wil voorstellen...”

“Later Adrian, niet nu. Ik kan het even niet. Echt niet. Dit gebroken hart heeft tijd nodig. Ik heb mijn hart, mijn leven, mijn passie, alles wat ik had in dit boek gestopt, en kijk wat het me heeft opgeleverd. Ik kan niets anders dan schrijven en nu kan ik het niet meer. Ik ben hem kwijt, weet je wel hoe dat voelt? Van iemand houden, je hele toekomst voor je zien samen, dromen van kinderen, en dan... Als een zeepbel die uit mekaar spat, niks meer.”

Ik omhels hem en geef hem een zoen op zijn wang. Ik besluit zijn trieste blik te negeren, en vertrek gewoon zo snel ik kan. De energie aan boord bevalt me niet. Ik haast me aan dek, en ga naar mijn vriendin Sissy toe. Alle mannen kunnen me even gestolen worden, ook mijn manager. Toegegeven, ik heb hem graag, hij is mijn beste vriend, maar de dood van Jo heeft er ook in gehakt, ik wil elke dag weer het beste maken, maar de pijn om Cedric zit er nog te fel in.

Hoofdstuk 2

Ik kom aan bij mijn vriendin Sissy. Ze staat me al op te wachten. “Kaat, ik maak me zorgen om je schat! Eet je wel nog genoeg! Je lijkt wel vermagerd! Er hangt geen vlees meer aan je!” Ze knijpt me even in mijn bil. “Zie je wel, een mager kippenboutje!”

“Sissy schat, het laatste wat ik nodig heb is leedvermaak. Ja, ik ben 5 kilo kwijt, maar er hangt nog meer dan genoeg spek aan hoor. Ik zou naar de fitness moeten, ik weet het, maar geen fut meer voor.”

“Oh, en de kluizenaar uithangen gaat je goed af? Lieverdje toch, je mag je niet zo laten gaan en laten hangen. Ja, liefdesverdriet doet pijn, maar je zal het wel zien dat er beter voor je weggelegd is en dat Cédric nog veel verdriet zal hebben dat hij jou liet gaan. Dat is een belofte.”

De tranen sprongen op in mijn ogen. “Ik kan zijn naam niet meer horen zonder om hem te huilen. Ik hield van hem Sissy. Ik zag onze hele toekomst samen...”

Sissy slaat haar armen om me heen en ik laat mijn tranen even de vrije loop. Waarom doet liefdesverdriet zoveel pijn?

Ik hoor een luid geblaf op de achtergrond. Roxy, de Duitse Herder van Sissy wil ook graag hallo komen zeggen. Ik volg gedwee naar de woonkamer, waar de koffie al klaar staat op tafel.

“Neem plaats en ga zitten schatke.” Met haar kenmerkende rauwe stem gebiedt ze me te gaan zitten aan tafel. Naast koffie en koekjes staan ook al haar attributen klaar.

“Ik maak me oprecht zorgen om je lieve schat. Ik zag fenomenale beelden, ik had een visioen dat ik niet kon plaatsen. Iets dat niet bij jou paste, maar langs de andere kant toch wel. Ik zie je een hele lange en verre reis maken, maar ze is niet zonder gevaren. Wat ik wel zie is dat je je ware ik leert kennen, dat je mensen leert kennen, maar ik zie de afloop niet. Ik twijfel zelfs of je nog terugkeert naar België. Jouw hart is onstuimig en woest als de zee, maar je hoort hier gewoon niet thuis.”

Ze schudt en legt de tarotkaarten, samen met orakelbotten.

Ze kijkt hoofdschuddend naar de kaarten. Het is vreemd. Ik zie een man in je leven die zo dicht bij je ligt, maar ik kan het niet plaatsen wat zijn bedoelingen zijn. Het lijkt liefdevol in de kaarten, maar mijn intuïtie zegt me wat anders. Wat ik voor je doorkrijg schatke, is dat dit jouw lotsbestemming is, en dat je moet gaan reizen, luisteren naar

je hart. En eerlijk, na alles wat er gebeurd is met Cédric, het zou je geen kwaad doen om een nieuwe start te maken. Gewoon alles achter je laten. En waarom heb je het schrijven opgegeven? Het was je lust en je leven? Toe, denk er nog eens over na.”

“En de klassieke vragen? Hoe zit het met mijn liefdesleven? Werk? Financiën?”

“Ik heb je al dikwijls gezegd, je zal rijk zijn, en anderen kunnen helpen. Je werk zal uiteindelijk in de creatieve sector blijven en je zal je brood verdienen met schrijven en acteren. En wat de liefde betreft, daar blijf ik bij, je zal weer gelukkig worden in de liefde, maar om iemand toe te laten om van je te houden moet je ook weer van jezelf kunnen houden, en dat vraagt kracht, en moed. Dat gaat niet vanzelf. Je zal overvallen worden door de liefde, maar niet wanneer jij het wil, heel onverwachts... Iemand die je van je sokken blaast...

Maar langs de andere kant, wil je dezelfde fouten maken die Jo gemaakt heeft? Ik denk nog elke dag aan die kerel! Zelfmoord gepleegd! Denk je dat hij rust vindt? Niet dus...”

“Jo... Arme Jo. Kan je contact maken met hem denk je?”

Sissy knikt en steekt kaarsen aan. Ze neemt haar pendel in de ene hand en neemt een blad papier erbij en een balpen.

Een witte kaars flikkert fel op wanneer ze zijn naam uitspreekt. Zacht, langzaam, maar vastberaden. “Jo, ben je hier? Wil je communiceren?”

Ze knikt. “Wil je communiceren in schrift, met de pendel, of via mij?”

Er gaat een siddering door Sissy heen. Haar gezicht verandert en haar stem klinkt opeens vervormd.

“Kaat. Kaatje. Het spijt me...”

“Jo, ben jij dat echt?” Een rilling ging over Kaat heen.

“Het spijt me zo, zeg aan Natasha dat het me zo spijt, alsjeblieft, anders zal ik geen rust kennen. Alsjeblieft.”

“Ik heb je vergeven Jo, Natasha zal je ook vergeven.”

“Kaat, ik wil je waarschuwen. Niets is wat het lijkt, let op met wie je vertrouwt. Maak niet dezelfde fouten die ik gemaakt heb in het leven. Niet alles wat blinkt is goud. Let op voor hen die je het meeste vertrouwt...”

Nog voor hij zijn zin kon afmaken gaat mijn telefoon. Ik druk hem af. Adrian.

“Ja, let op voor wie?”

Met een schok komt Sissy terug. “Hij is weg Kaat.”

“Hij gaf me een waarschuwing. Hij zei, let op met wie je vertrouwt. Let op voor en dan kon hij zijn zin niet meer afmaken. Wat zou hij daarmee bedoeld hebben?”

“Ik weet het niet, ik zie niets bijzonders liggen nu in de kaarten. Maar wat wilde Adrian nu weer?”

“Ik weet het niet, hij heeft me gebeld, ik moet hem nog terugbellen.”

“Doe dat dan.”

“Schatteke, ik ben op visite, ik bel hem deze namiddag of avond wel terug als ik thuis ben.”

Sissy gaf een vermoeide indruk. Ze leek ook bleek en ingevallen.

“Ik weet dat we samen zouden gaan lunchen, maar jij hebt weer teveel van je krachten gevraagd. Weet je, ik ga gewoon lekker naar huis, en we horen mekaar nog. Ik moet ook nog even terugbellen naar David, dus dat zit wel snor. Rust maar even.”

“Love you to the moon schatteke.”

“En weer back dinnie, en weer back.”

Ik omhels mijn vriendin en vertrek weer naar huis. Ergens heb ik het gevoel dat ze iets achterhoudt, wat ze wel vaker doet wanneer ze iets naar ziet. Uit ervaring weet ze dat, wanneer ze mensen verwittigt en probeert te beschermen dat het tien keer zo erg is wat hen dan overkomt. Niet meer ingrijpen dus.

Vanuit de wagen bel ik mijn maatje David. David is zowat één van mijn meest intelligente vrienden. Een doctorandus, en daarnaast een Ridder van de Orde der Tempeliers. Hij is knap, welbespraakt, en nog intelligent ook. Als historicus weet hij alles van geschiedenis, hij zal maar wat graag afspreken om eens lekker bij te praten. En die rare droom die blijft terugkeren zal hem ook interesseren denk ik.

“Hallo met David.”

“Leef jij nog, weledelgeboren ridder.”

“Haaaa, mijn favoriete schone jonkvrouw. De muze der menig troubadour.”

“Daarom hou ik zoveel van je, je brengt het altijd zo mooi! Hoe is het daar? Zin in diner bij mij thuis?”

“Geen zin om alleen te zijn?”

“Mafketel! Ik wilde je iets navragen van een rare droom die ik heb en die blijft terugkeren. Kan je deze avond? De wijn ligt fris!”

“Op voorwaarde dat we pizza bestellen. De laatste keer dat je gekookt hebt, hebben mijn darmen drie dagen aan mijn ruggengraat gekleefd.”

Ik rol even met mijn ogen. “Zo slecht kook ik toch niet?”

“Kaatje, je hebt een vol vat cayennepeper in de saus laten vallen en ze nog opgevreten alsof er niets aan de hand was! Ik ben mijn leven nog niet moe, maar ik wil je wel deze avond zien. Tot dan!”

Ik moet even terugdenken aan dat betreffende etentje. Er kwamen een aantal vrienden en vriendinnen eten om mijn nieuwe boek te vieren, en ik had gekookt. Eén van de zeldzame keren. De wijn vloaide rijkelijk, maar dan, tja, ze waren aan het zingen en dansen, en dat gaat niet samen met in de saus te roeren en te kruiden. Plots liet ik het vat cayennepeper in de saus vallen.

De meerderheid kreeg het amper binnen, maar at uit beleefdheid, en David, die was er behoorlijk ziek van. Het watje kon ook niet veel hebben. Hij zat ocharme drie dagen vast in de badkamer. Het doet me weer schaterlachen als ik eraan terugdenk. Ach ja, moet hij maar zo hoffelijk niet willen zijn en gewoon eerlijk zeggen dat het eten niet lekker was.

Mijn gsm gaat weer. Adrian.

“Hallo met Kaat?”

“Kaatje, ben je nog boos?”

“Adrian, ik ben nooit boos geweest, maar ik heb geen zin meer om te schrijven.”

“Je moet ook niet schrijven, maar ik kreeg de vraag van een Nederlandse journalist, Ruud Van den Hoofdbroek om je terug te bellen. Hij blijkt een vrij gekende reporter te zijn, en stond erop je absoluut te spreken. Zou je hem alsjeblieft kunnen bellen? Bisous, et à plus tard.”

Zo, die geeft vlug op dit keer. Zou er wat achter zitten? Nu, ik ben toch bijna thuis, dan zou ik hem eerst opbellen, want nu ben ik wel nieuwsgierig. Hij is vooral bekend als een oud profrenner, en maakt fenomenale reisverhalen. Een bijzonder man eigenlijk, heeft al zoveel landen gezien en is een beetje een wandelende reisgids.

“Hallo met Ruud.”

“Hallo Ruud, Kaat hier. Mijn manager Adrian vertelde me dat je hem benaderd had met de vraag je terug te bellen? Dus bij deze, ik ben nieuwsgierig.”

“Oh ja Kaat. Ik wilde je wat vragen. Eigenlijk meer iets voorstellen. Ik heb een paar van je boeken gelezen, en ik wil je graag een samenwerking voorstellen. Een reis langs Europa en samen op zoek

naar de betekenis van het woord liefde. Ik wil mensen leren kennen, culturen, met hen koken, creatieve dingen doen. We kunnen een boek schrijven hierover samen, reisreportages ? maken, een documentaire, een Youtube channel enzo, de mogelijkheden zijn eindeloos. Owja, ik heb alvast sponsors, dus het ziet er wel goed uit. Alleen dacht ik, ik ben in het verleden steeds met de fiets gegaan, maar voor een dame is dat niet zo elegant. Hoe zou je het vinden om een bootreis te maken? Een zeiljacht lijkt me wel opportuun.”

“Heb je gesproken met Adrian hierover?”

“Mijn God ik zweer dat ik hem enkel vroeg of ik jou mocht benaderen met een voorstel.”

“En heb je dit voorstel eerst met hem besproken of niet?”

“Nee, waarom?”

“Wat een vreemd toeval is dat dan, want hij heeft zonet een zeiljacht gekocht waar hij graag een trip mee wilde maken. Hm. Nu ja, waarom ook niet? We moeten maar snel eens afspreken dan om de details te verfijnen. Maar die kan je best doornemen met Adrian als je dat goed vindt.”

“Ja, helemaal top! Prima! Ik bel hem even op om te bevestigen dan, en dan zien we mekaar snel! Tot gauw!”

Hm, die man is een bekende schrijver en journalist, en komt hiermee op de proppen. Net als Adrian een zeiljacht koopt. Toeval bestaat niet, of toch. En na die woorden van Sissy ook. Het is maar vreemd.

Ik heb wel nog even voor David komt, dus ik ga maar even lekker een uitgebreid bad nemen. Ik wandel naar mijn boekenkast en kijk of er iets interessants bij zit om even in bad te lezen. Wanneer ik de ‘Zeikomnibus’ van Herman Brusselmans wil nemen, valt er plots een ander boek uit de kast. ‘de Grimoire’. Ik kan me niet herinneren dat ik die ooit gekocht heb. Het lijkt zo’n oud boek, en in het oud-Engels. Nu, ik besluit het mee te nemen en ga in bad.

Het boek gaat over hekserij, en de oorsprong ervan. Ik word zo meegezogen in de onderwerpen dat ik de tijd uit het oog verlies en mijn badwater koud wordt.

‘Pling pling’. “Sta aan je deur.”

Ojee, sms van David. Ik spurt als een bezetene uit bad met een handdoek om me heen en sprint naar mijn kamer om me aan te kleden.

Ik hoor een sleutel in het slot draaien. De stem van Adrian weerklinkt. "Maar goed dat ik even voorbij kwam hé kerel. Ze was weer nog niet klaar. Ken je volk."

"Ja, vrouwen hé."

Ik hoor hem lachen en praten met David. Ik mompel in mezelf dat alle mannen steeds aan hetzelfde touw trekken, en het een oneerlijke strijd is. Nu, daar hij toch al binnen is kan ik me net zo goed fatsoeneren.

"Ja ja, je hoort het goed, ik heb een boot gekocht. Een zeiljacht, de Seawitch genaamd."

"Gefeliciteerd met je aankoop Adrian. Hopelijk draai jij ook niet door zoals de vorige eigenaar."

Ze klinken vrolijk met de wijn.

"Hoe bedoel je?"

"Ken je de voorgeschiedenis niet van die boot? Er wordt gezegd dat de vorige eigenaar met het occulte bezig was, en hij op een nacht is doorgedraaid nadat hij herhaaldelijk bezweringen deed aan boord en aan geesten oproepen deed. Ze bleven zeggen dat zijn ogen bloeddoorlopen waren en hijzelf niet meer wist wat hij deed. Hij zou hier in de haven geprobeerd hebben zijn keer over te snijden, zo weg van de wereld was hij. De boot is daarna overgenomen door een andere eigenaar, en die heeft er zich bijna mee verongelukt. Het was bijna een tweede Willem Van der Decken verhaal geworden. Weet je wel, het verhaal van de Vliegende Hollander. Hopelijk heb jij meer geluk."

"Dan hopen we dat met twee." Ik kom lachend in het deurgat staan en merk hoe mijn goede vriend David als een heer rechtstaat om me te groeten. Hij fluit bewonderend en ik glimlach. Even meen ik een vreemde blik te zien in de ogen van Adrian, maar ik stel mezelf gerust dat het vast niets is. Waarschijnlijk vindt die preutse zeurkous dat ik weer veel te kortgerokt ben.

"Zo, ben jij hier ook, en gebruik gemaakt van mijn reservesleutel?" Adrian gniffelde even.

"Jij gebruikt hem toch niet Kaat? Trouwens, we moeten praten. En ja, David, jij mag dat ook horen. Alles is in kannen en kruiken, ik neem Kaat mee voor onbepaalde duur aan boord van de Seawitch. Ruud heeft me gebeld, we vertrekken binnen twee weken."

Ik kijk hem even aan en slik. “Zo, dat gaat wel vrij snel.”

“Twijfelaars schat zijn verliezers. Neem dat maar van mij aan.”

David probeert de spanning even te breken door me een glas wijn uit te schenken en me aan te geven. Hij doet teken om naast hem op de zetel te komen zitten. Een moment raakt hij mijn hand aan, en zegt hij gespeeld verontwaardigd: “Zo, dan moet ik jou voor lange tijd missen.”

“Ach, misschien kan je wel meegaan, jij had toch ook zeilervaring?”

“Nee dat zal niet gaan vrees ik. Jij hebt de captains cabin, dat is de grote kajuit met het luxueuze kingsize bed, Ruud heeft de kleine kajuit achterin, en ik heb de cabine in het midden.

“Zal ik anders naast jou slapen aan boord van het schip?” Hij heeft me een vette knipoog.

Ik kijk hem schalks aan en zeg “Tja, dan zal ik wel geen koude voeten hebben hé.” Ik giechel even.

Adrian kijkt me boos aan. “Het wordt geen vakantie Kaat, ik wil resultaat zien, en sorry, maar mijn schip is geen rendez – vous tent. En trouwens, had jij geen afkeer van mannen gekregen?”

De toon in zijn stem duldde geen tegenspraak. We keken mekaar even aan, en de sfeer was een beetje bedrukt. “Wie wil er pizza? Dan bestel ik.”

Het klonk alsof er niets aan de hand was maar toch...

De sfeer was een beetje bedrukt. We nipten zwijgend van onze glazen terwijl we wachtten op de pizza. David probeerde het ijs te breken.

“Mag ik weten waarover je nieuwe boek zal gaan? Het vorige vond ik ongelooflijk spannend, maar ik ben heel benieuwd nu.”

Ik kijk even naar de grond. “Eerlijk David, ik weet niet of ik het nog kan. Ik bedoel maar, ik schrijf over liefde, en ik ken het zelf niet eens in mijn leven. Ik zou er liever de brui aan geven, maar tja, deze kans laten schieten is natuurlijk ook iets, maar ergens, iets in mij zegt, goh, nee, doe het niet. Eerlijk, het liefst van al zou ik er gewoon een tijdje tussenuit knijpen, een sabbatjaar, mezelf ontdekken, en op zoek gaan naar de betekenis van die rare droom die steeds weer terug blijft komen.”

“Ja, over die droom, daar wil ik het nog eens met jou over hebben. Je hebt me vaag iets verteld, maar ik wil de details erover horen.”

“Wel, ik droom steeds vaker dat ik gewekt wordt door een stem. Eerst hoor ik een mannenstem, die mijn naam fluistert. Dan zie ik een ietwat vreemde man, in vreemde gewaden. Hij heeft lange zwarte haren, en

een zwarte snor. Hij draagt vreemde kledij, hij lijkt wel een soort krijgsheer. Hij maakt een buiging en noemt me de dochter van de draak. Joost mag weten wat hij bedoelde. Dan ben ik wakker en fluistert hij dat het tijd is, tijd om naar haar te gaan. Dan hoor ik een vrouwenstem, die zegt dat ik moet komen. Als in een trance wandel ik op blote voeten in mijn nachtkleed naar het strand. Daar ga ik een stukje de zee in, en dan zie ik haar opduiken. Een prachtige vrouw in een lang gewaad, met maneschijn en sterren in haar lange haren die wapperen. Ze noemt me 'The Seawitch', de Zeeheks, haar zuster, haar dochter, haar uitverkorene. Ik voel haar magie dan door me heen stromen, en word dan badend van het zweet wakker. Ik kan het niet verklaren, ik dacht eerst dat het een droom was, maar steeds vaker natte vlekken op de grond, en schelpen om me heen. Is het echt? Loop ik 's nachts rond in mijn slaapkleed? Slaapwandel ik?"

David kijkt me bestuderend aan, en Adrian trekt wit weg. "Die man die je ziet, lijkt hij hierop?"

Hij zoekt naarstig naar een foto van een krijgsheer. Ik kijk even vluchtig en knik. Hij kijkt me met grote ogen aan en zwijgt. De eerste keer dat hij niet meer weet wat zeggen, of zou hij iets achterhouden. Ik kijk David vol verwachting aan. Hij lijkt even diep in gedachten verzonken. "Ik herinner me wel een gelijkaardig verhaal, van in een zeer oud manuscript. Het gaat heel veel jaren terug. Toen werd er ook al gesproken van een vrouw die opduikt in de zee. Ze noemen haar de Zeeheks. Ze kiest haar opvolgers zelf. Als zij aan je verschijnt, heeft het wel een reden. Het gaat over eeuwenoude magie, een hele oude heksenbloedlijn. Eerlijk heb ik zelf nooit iemand ontmoet, maar in de geschriften gaat het over de hele oude magie, en over een oerkracht, die je niet tegen je wil ontketenen. Ze verschijnt niet zomaar aan eender wie Kaat, dat wil zeggen dat je er toch eens moet over nadenken, en je antecedenten nagaan. Je vertelde me al eerder dat er heksen voorkwamen in je familie, en dat je roots ver terug gaan in het oude Amerika, maar ook het oude Engeland en Frankrijk. Het zou kunnen."

"Nee, haar roots liggen in Dacia." Het was Adrian die David even onderbrak. "Ik ben ook niet zomaar wie, het heeft een reden, de puzzel valt in mekaar nu. Alles heeft een reden, en dit is dus de reden waarom wij op mekaars pad kwamen, ma petite. Mijn hele leven lang heb ik gesmeekt om een teken van die man. Ik bewonderde hem, ik voelde een verbintenis met hem. Mijn bloedlijn gaat naar hem terug.

Maar nu, ma petite, nu weet ik dat jij ook een afstammeling bent. Die man, die ik je toonde, die zich getoond heeft aan jou, is niemand minder dan Vlad Tepes, ook beter gekend als Vlad de Spietser, of Dracula, kleine Duivel/Draak verbasterd in de oude taal. Ik word er stil van, jij hebt hem blijkbaar aan je zijde. Dat wil zeggen dat je dus ook de gaven bezit van het helder zien en het channelen met gene zijde. Wie had durven denken dat je ook een erfheks was? Het heeft een reden Kaatje, doe er alsjeblieft wat mee. Ook met dit schip, het heeft een reden dat het naar je toegestuurd werd. Denk er toch over na! Meer kan ik niet zeggen.”

Ik kijk beide mannen doordringend aan. Wat als ze gelijk hebben? Wat als ik echt een heks ben? Dat ik meer kan dan ik denk, dat de dingen gebeuren met een reden. Ik ga even terug in mijn herinneringen, en maak me de bedenking dat er wel vaker dingen gebeurden die ik niet kon verklaren. Kaarsen die aan en uit gingen zonder dat ik eraan kwam. Dingen die ik wist zonder dat ik ze kon weten, ik wist het gewoon, en ja, er gebeurde wel eens iets dat ik heel graag wou, en ik omschreef het gewoon als geluk. Maar het gebeurde exact zoals ik het wilde. Pijn had ik nooit, want ik ging er even over met mijn hand en zei dan “pijn weg”. Wat als ze gelijk hebben? Zou mijn leven ooit nog hetzelfde zijn?

“Kaat, Kaatje, je bent aan het dromen!” David legt zijn hand op de mijne. Er gaat een schokgolf door me heen. Opeens lijkt het erop alsof ik een kerk zie. Een hele oude houten kerk. Mensen zitten er opgesloten. Het vuur laait heel hoog op, ik hoor gesmoorde kreten, paniek, ruik verbrand vlees. Alles brand, het hele dorp brand. Ik hoor een mannenstem gebroken zeggen, we zijn verraden. Ridders vechten, hoeven kletteren op de grond. Geschreeuw, alles brand. Ik kijk met grote ogen om me heen, de tranen rollen over mijn gezicht. Wat volgt, is dat ik nog meer beelden zie. Ik zie witte kapmantels met rode kruisen. De taal die ik hoor spreken doet me denken aan het oude Frans. Ik zie ridders die gefolterd worden. Maar ook de rooms-katholieke kerk doemt op. Hoge kardinalen onder leiding van de paus. Ik hou mijn adem in. “Verraad... “ ik fluister zachtjes “we zijn verraden door de Kerk. Die arme Katharen.”

David staart me aan. “Wow. Verdomme, ik had dit moeten opnemen. Kaat, Kaat, hoor je me.” Hij legt zijn arm op mijn schouder en met een schok keer ik terug.

“David, wat scheelt er?”

“Dat, dat zou ik liever aan jou vragen. Je begon te ijlen. Je vertelde dingen over een brandende kerk, verraad, katharen. Heel boeiend, maar beseft je wel dat je beelden beschreef van iets dat echt gebeurd is? Dit staat beschreven in geheime manuscripten van de Tempeliers en je haalt dit gewoon even aan, gewoon doordat ik je hand aanraakte. Dat wil zeggen dat er een verdere verbintenis is met mezelf en de Orde. Je beseft toch dat ik het hierover wil hebben met mijn Grootmeester. Wat een onschatbare informatie dit kan zijn, ik wil hier absoluut nog dieper op in gaan, maar niet nu. Wat een schatten aan informatie kan ik uit je halen, voor mijn doctoraat en essays. Wauw, als ik hierover mijn scriptie kan maken! Er is altijd al het vermoeden geweest in de oude kringen dat we verraden werden door de Kerk, maar dit zou het wel eens kunnen staven, en de details kunnen het alleen maar aantonen dat het echt klopt. Wauw. Ik ben sprakeloos.”

“Zo klink je anders niet”, siste Adrian. “Ze is geen proefkonijn, je mag haar niet gebruiken. Wat hier gebeurde was een energie-overdracht, en een vrij intense. Gaat het Kaat? Kom, zet je even rustig neer en probeer te bekomen. Ik ben bij je.”

Ik kijk hem niet begrijpend aan. “Je was in trance schat. En behoorlijk diep, weet je niet meer wat je zei en wat er gebeurde?” Ik schud het hoofd. Dit is eng. Ik heb dingen gezegd en gezien en weet het zelf niet. Er wordt aangebeeld. “Kaaaaaatje, pizzaaaaaa!” De stem schalt door de parlofoon.

“Foei Kaat, wanneer de bezorger je al bij naam kent, erger nog, je ‘Kaatje’ noemt, dan weet je dat je een probleem hebt. Nu goed, in jouw geval is het alleen maar een teken dat er niet teveel slachtoffers van je kookkunsten vallen.”

Ik kijk David giftig aan, en mompel iets binnensmonds dat hij beter naar zichzelf zou kijken, de man die overal gaat eten maar zelf nooit kookt.

Adrian kijkt geamuseerd toe. Al zie ik af en toe een zweem in zijn ogen van een blik die ik niet ken van hem. Ik loop naar de deur en neem de pizza's aan. Ik loop opnieuw de woonkamer in, en zet de pizza's op tafel. Plots hoor ik stemmen. Mannenstemmen. Ze fluisteren heimelijk. Als in een trance herhaal ik wat ik hoor, letterlijk: “Te-a trădat. Legea este clara. Îi cunoști soarta. Ori mă lași să aplic legea, ori cadavrul tău ajunge lângă al lui!”

Plots draait één van de mannen zich om naar mij en hij lijkt te glimlachen. Hij strekt zijn hand naar me uit, en noemt mijn naam.

“Kaat. Fiica mea, nu te teme de nimic. Ești fiica Dragonului.

Îmbrățișează-ți destinul copilul meu. Esti in siguranta.”

Even bibber ik op mijn benen, en wordt het zwart voor mijn ogen.

Ik ontwaak weer op de zetel met een bezorgde Adrian naast me. David komt uit de keuken gelopen met een doek in handen. “Gelukkig ma petite, je bent er weer.”

“Wat is er gebeurd?”

“Je leek in een trance, je begon dingen te brabbelen, en viel flauw.”

“Wat heb ik gezegd dan?”

“Niks bijzonder, niets dat we begrepen, niet waar David?”

“Ik begreep er niets van, dat klopt, maar ik zag je toch maar even wit wegtrekken hoor Adrian. Nee, ik bedoel er niets verkeerd mee. Ach, je zal een appelflauwte gehad hebben. Kom, eet iets, zodat je weer opknapt.”

“Herinner je je eigenlijk wat er gebeurde?”

“Ik zette de pizza op tafel, en ik hoorde stemmen. Mannenstemmen die fluisterden, ik zag ze ook staan, ze droegen vreemde kledij. En daarna draaide één van hen zich naar mij en stak zijn hand uit. Hij glimlachte. En dan weet ik het niet meer.”

“Volgens mij werd je overgenomen Kaat, een soort trance of bezetenheid, je sprak woorden in een andere taal, heel intrigerend vind ik dit. Ik vind toch dat je dit moet laten onderzoeken, vooral omdat het vaker lijkt te gebeuren. Wat je eerder deze avond zei, van de Tempeliers en de Katharen, het kan ook wel kloppen. De Tempeliers verdedigden de Katharen, maar deze laatsten werden gruwelijk uitgemoord. De Tempeliers vochten in opdracht van het Vaticaan, maar ze werden verraden. Ze hebben echter de geheimen van de Katharen meegenomen in hun graf. Echte helden waren ze, zijn ze nog steeds. Het lijkt er voor mij op dat je beelden ziet uit het verleden, als in lang vervlogen tijden. Ik vind het alleen maar boeiend, en wil hier meer over weten.”

Adrian keek geïrriteerd naar David. “Nee, slecht idee. Haar welzijn gaat me nu echt even voor, begrepen. Kom, etenstijd.”

Ondanks dat mijn vrienden bij me waren, was ik bang geworden.

Doodsbang. Ik verloor de controle over mezelf, en ik wist niet wat er